

hurtigere end før, hurtigere tilbud, bedre tilbud, sammenhængende tilbud og tilbud, der tager mere hensyn til den enkelte sammenlignet med ordningen i dag.

Svaret er, at med den nye reform får man sine tilbud hurtigere end før. Man skal, sat på spidsen, ikke gå to år og vente på det ultimative tilbud, man får det senest ved udgangen af det første års ledighed, og det andet er, at man i øvrigt får sine tilbud ret hurtigt efter, at man er blevet registreret som ledig. Derfor kommer folk hurtigere i gang igen, derfor kommer folk hurtigere i beskæftigelse igen.

Er der ikke en risiko for, at en hel masse mennesker falder ud? Også dér tæller erfaringerne, vil jeg sige til hr. Frank Aaen, og det er også sagt til hr. Holger K. Nielsen.

Hvor har vi dog ofte, hver gang vi har diskuteret dagpengeperiodens længde, diskuteret, hvor mange tusinde mennesker der så faldt ud. Hver gang er vi blevet positivt glædeligt overrasket. Hver gang har vi, efter at nogle var begyndt at tælle de mennesker, der ville falde ud, i tusinder, måttet konstatere, at det kunne vi ikke, når perioden var overstået. Det er meget, meget få mennesker, der er faldet ud i den tid, vi har beskæftiget os med arbejdsmarkedsreformarbejdet her i Folketinget.

Jeg har forstået på SiD's overvejelser – jeg har ikke tjekket tallene, så jeg siger det med mange forbehold – at SiD selv kalkulerer med, at det er under 100 mennesker, man i givet fald frygter kan falde ud. Og her må jeg virkelig sige, at jeg har tillid til, at SiD vil sørge for, at de mennesker ikke falder ud, selvfølgelig ved at få fat i dem, få dem aktiveret og få skaffet job til dem. Det tror jeg fuldt og fast på. Der er altså mindst 2-3 forskellige sikringer, der er skruet sådan sammen, at mennesker er bedre tjent med det her end med det system, vi kender.

Så er det de 50-54-årige, og igen meget kort: Jeg synes, det er vigtigt at vurdere det ud fra en objektiv vinkel og ud fra en, man kan kalde det menneskelig selvværdsvinkel.

Først den objektive vinkel. Hvis vi fremskriver personudviklingen fra 1998 og 10 år frem, kan vi se, at antallet af mennesker i aldersgruppen 20-34 år, der går til arbejdsmarkedet, falder med over 200.000 i perioden fra nu og 10 år frem. Samtidig kan vi se, at antallet af mennesker i 50-årene, dem, vi taler om, stiger med 177.000 i aldersgruppen 55-64 år. Min pointe er, at der bliver ekstremt meget mere brug for de 50-54-årige, end vi overhovedet har drømt om,

og min pointe er, at det har virksomhederne en central interesse i. Det er det objektive.

Det andet er vores erfaringer fra masser af arbejdsløshedskasser i det praktiske virkelige liv. Der har været en tendens til, og det kan arbejdsministeren bekræfte, at der med hensyn til de 50-59-årige har været en holdning, der hed: Nå, ja, men de bliver jo i systemet. Dem behøver vi ikke gøre noget ved. De kan bare få lov til mere eller mindre at passe sig selv. Det er det, vi gerne vil ud af, og jeg er helt overbevist om, at langt, langt de fleste 50-54-årige ønsker at komme i aktive job og få arbejde, og det får de nu engang bedst med de nye muligheder, der er skitseret og lagt op til.

Jeg har med min baggrund, siden jeg var ung, aldrig nogen sinde troet på, at der var noget at vinde ved at holde folk i et system med offentlig forsørgelse, fra de blev 50 år, til de blev 67 år, aldrig. Jeg har altid troet på, at man gav mennesker de bedste chancer, hvis man stillede nogle krav og gav nogle rettigheder, nogle pligter og nogle muligheder, som mennesker kan honorere, og det er præcis det, der er grundideen.

Så til fru Ulla Tørnæs ganske kort om pengene, der skal følge børnene og patienterne.

Jeg har det problem, ud over at jeg idémæssigt ikke er enig i, at pengene skal følge patienterne og børnene, at jeg ikke tror på det. Lad mig kun referere til et meget erfarent menneske, og det er ikke ment polemisk, men jeg har her helt tilfældigt et lille citat fra formanden for Amtsrådsforeningen, Kresten Philipsen, en klog mand. Han siger her som sin kommentar til tanken:

»Sundhedsudgifterne vil vokse med 3-4 pct. ud over inflationen. Desuden vil man fokusere lidt for meget på det smalle kirurgiske område, hvor folk kan tage deres penge og gå et andet sted hen«. Og så siger han til sidst, og det ligner altså ikke hr. Kresten Philipsen: »Jeg gider altså ikke kæmpe imod det frie valg længere, man skal bare være villig til at betale, hvad det koster«.

Må jeg sige, at jeg gider godt kæmpe mod den form for frit valg, og vi synes ikke, det er det rigtige at bruge pengene til.

Men jeg vil gerne sige: Lad os sætte os ned og studere tingene. Jeg er overbevist om, at argumenterne vinder. Jeg er helt sikker på, at patienterne i Danmark er bedst tjent med at vælge selv inden for det offentlige sygehusvæsen, og at patienterne ikke er tjent med ideen om, at